

Anmeldelse af koncert med Finn Burichs New Orleans Jazzband.

Musikernes spilleglæde og erfaring kendetegnede aftenens koncert med trombonisten Finn Burich i spidsen og med Finn Odderskov på klarinet, sopran- og tenorsax, Gert Jacobsen på piano, Erling Tjørnelund på kontrabas og Uffe Dalsgaard Hansen bag trommerne. Alle – bortset fra Tjørnelund - bidrog med deres gode jazzmusiker-sangstemmer, og Burich introducerede de enkelte numre med korte kommentarer.

Første nummer "Linger a While", en amerikansk sang fra 1923, havde soli fra alle bortset fra kontrabassen. Det blev efterfulgt af "Up the Lazy River", der er en jazz/popsang fra 1930. Den blev særligt kendt i en Mills Brothers version i 1960-erne. Her fik vi den i en udgave med spændstigt, fabulerende piano, spændende tenorsax- og trombonesoli suppleret med en god trommesolo.

"Sweethearts on Parade" i langsomt tempo blev sunget af Uffe Dalsgaard med flot spil på sopransaxen og trombonen, der som de eneste blæsere i orkestret formåede at fylde rollerne ud på bedste vis i kraft af deres høje musikalske niveau. De kan altså bare spille jazzmusik.

I forbindelse med introduktionen til "Stevedore Stomp" sagde Finn Burich: "Jo flere der danser, des bedre spiller vi". Desværre var der ingen aktivitet på dansegulvet, men de spillede godt alligevel. Efter denne forgæves opfordring kom det langsomme nummer "Smiles", der gav anledning til at såvel tenorsaxen, trombonen og pianoet kunne brillere med deres kunnen.

Vi blev lovet en overraskelse, og det fik vi så sandelig også, idet en glad amatør fhv. luftkaptajn Stefan Rasmussen sluttede sig til det velspillende orkester og prøvede at synge en "god gammeldags blues" med tilhørende mundharmonikaspil, men det blev desværre ikke den lovede positive overraskelse, snarere det modsatte, idet det ikke er enhver forundt at kunne fortolke en "god gammeldags blues". I Stefan Rasmussens version blev det nærmest en "krukke" og lidt karikeret udgave, uden den ægthed og autenticitet, som mange jazzsangere og ikke mindst – jazzsangerinder har været i stand til at levere. Her blev den nærmest "råbt" af Rasmussen helt uden nogen form for autentisk bluesfeeling. Men rytmegruppen kørte bare i baggrunden, og indimellem var der flot saxofonakkompagnement. Rasmussen fortsatte med nummeret "Yes sir that's my Baby" sunget endnu engang med "krukke" stemmeføring og med forsimplet scatsang, men stadig flot akkompagneret af Burich, Odderskov og rytmegruppe.

Efter dette intermezzo var der pause med kaffe og hjemmebagt kage af den sædvanlige høje kvalitet, hvorefter orkestret atter overtog scenen med "Girl of my Dreams", en melodi fra 1927, sunget af Burich med robuste og velklingende soli fra de to blæsere, piano og bas.

Så fulgte det rolige nummer "Baby Won't You Please Come Home", der er en blues fra 1919 og "Bourbon Street Parade" komponeret i 1949 af trommeslager Poul Barbarin, som tidligere blandt andet havde spillet i King Olivers orkestre.

"Basin street Blues" blev sunget af Odderskov bakket op på bedste vis af Burichs trombone, efterfulgt af Odderskov selv på klarinet og en flot bassolo fra Tjørnelund. Det hele understøttet af diskrete trommer. Så fulgte "Nyboders pris", som blev sunget af Finn Odderskov på sin melodiske og stilfærdige måde og "Sweet Georgia Brown" med en fed tenorsaxsolo helt uden akkompagnement.

Efter pausen med lotteri, som bidrager lidt til klubkassen, fik vi bl.a. "St Louis Blues" og "The Sheik of Araby" sunget af Burich med Odderskovs virtuose klarinet og en energifyldt trommesolo

"I can't Get Started" var et ønske fra en af gæsterne i salen, Birgitte Christiansen, Ballerup jazzklub. Den blev smukt spillet og sunget af Burich, der var alene på scenen med rytmegruppen. Han sublime trombonespil blev suppleret med enkelt og elegant pianospil. Alt i alt en flot fortolkning.

Koncertens slutnummer var "By By Blackbird" og efter taktfaste klapsalver fra det lydhøre publikum fik vi ekstranummeret "Do You Know What It Means to Miss New Orleans" endnu engang med virtuos sopransax, smooth trombone og elegant piano.

Så alt i alt et hyggeligt velbesøgt arrangement med velsmagende mad og god gedigen New Orleans jazz fortolket af musikere, der var i stand til give det gamle standardrepertoire fra 20'erne og 30'erne fornyet liv gennem deres fortræffelige improvisationer og sammenspil, så de på denne måde bidrog til, at man med rette kan kalde melodierne for "evergreens".

Mogens Lerbech